

STÁNEK S P^{OLIBKY} LIBKY

BETH REEKLESOVÁ

NETFLIX

PŘEDLOHA FILMU
NA NETFLIXU

COSMOPOLIS

STÁNEK S LIBKY

BETH REEKLESOVÁ

*Na památku mé babičky,
která mi dokázala, že bez ohledu na to,
co se děje, se dá vždycky bojovat dál.*

1. kapitola

„Chceš něco k pití?“ zavolal Lee z kuchyně, když jsem za sebou zavřela vstupní dveře.

„Ne, dík,“ odpověděla jsem mu. „Půjdu rovnou do tvého pokoje.“

„Jasný.“

Nikdy se nepřestanu divit, v jak velickém domě Lee Flynn bydlí; je to v podstatě vila. Dole mají pokoj s padesátipalcovou televizí a aparaturu s prostorovým zvukem, nemluvě o kulečníkovém stole a (vyhříváném) bazénu venku.

Přestože jsem to tu pokládala za svůj druhý domov, jediné místo, kde jsem si připadala opravdu v pohodě, bylo u Leea v pokoji.

Otevřela jsem dveře a všimla si slunečních paprsků, které pronikaly dovnitř otevřenými dveřmi vedoucími na malý balkon. Stěny byly pokryté plakáty různých kapel, v rohu hnízdila souprava bicích a kytara a na mahagonovém psacím stole, který pěkně ladil s ostatním nábytkem, hrdě trůnil Apple Mac.

Ale i tady – stejně jako v pokoji kteréhokoli jiného šestnáctiletého kluka – byla podlaha poseta tričky, spodky a smradlavými ponožkami. Vedle Maca uvadal napůl snědený sendvič a skoro všude, kde byla nějaká volná plocha, se povalovaly prázdné plechovky od nealka.

Hupsla jsem si na Leeovu postel, protože jsem milovala, jak se houpe.

Nejlepšími kámoši jsme byli ode dne, kdy jsme se narodili. Naše mámy se znaly ze střední a já bydlela jenom deset minut odsud. Spolu jsme i vyrůstali. Klidně byste nás mohli považovat za dvojčata: narodili jsme se totiž ve stejný den.

Lee byl můj nejlepší kámoš. Vždycky to tak bylo a vždycky bude. I když mě někdy děsně štve...

Přesně v tu chvíli se objevil a v rukou držel dvě otevřené plechovky oranžády, protože věděl, že bych stejně nakonec vypila tu jeho.

„Musíme vymyslet, co uděláme s tím karnevalem,“ prohlásila jsem.

„Já vím,“ povzdechl si, prsty si prohrábl tmavohnědé vlasy a poškrábal se na pihovatém obličejí. „Nemůžeme prostě udělat to s kokosama? Vždyť víš, jak házíš míčkama a snažíš se srazit kokosáky.“

Překvapeně jsem zavrtěla hlavou. „Přesně na to jsem před chvilkou myslela...“

„No samozřejmě.“

Pousmála jsem se. „Ale to nemůžeme. Už je to zabrané.“

„Proč my dva vůbec musíme vymýšlet nějaký stánek? Nemůžeme prostě celou akci jen řídit a nechat ostatní, aby ty stánky vymysleli?“

„Hele, to ty jsi říkal, že být ve školní radě bude vypadat dobře na přihlášce na vysokou.“

„A ty jsi s tím souhlasila.“

„Protože jsem chtěla být v tanečním výboru,“ zdůraznila jsem. „Neuvědomila jsem si, že musíme pracovat i na karnevalu.“

„Tohle je na nic.“

„Já vím. A co kdybychom si pronajali jednu z těch... však víš“ – udělala jsem rozmáchlé gesto oběma rukama – „ty věci s kladivem.“

„Kde si testuješ sílu?“

„Jo. Tuhle věc.“

„Ne, jednu už objednali.“

Povzdechla jsem si. „Tak už nevím. Moc toho nezbyvá – všechno už je obsazené.“

Podívali jsme se na sebe a oba jsme prohlásili: „Říkal/říkala jsem ti, že jsme to měli začít plánovat dřív.“

Zasmáli jsme se a Lee si sedl ke svému počítači a pomalu se otáčel na židli.

„A co strašidelný dům?“

Upřeně jsem se na něho zahleděla... no, aspoň jsem se o to snažila. Nebylo snadné zachytit jeho pohled, když se točil kolem dokola.

„Je jaro, Lee. Ne Halloween.“

„Jo, a co?“

„Ne. Žádný strašidelný dům!“

„Fajn,“ zabručel. „Tak co navrhuješ?“

Pokrčila jsem rameny. Pravdou bylo, že jsem neměla tušení. Byli jsme docela v háji. Pokud nepřijdeme s nějakým stánkem, tak nás z rady vykopnou, což by znamenalo, že bychom to své slavné členství nemohli příští rok uvést v přihláškách na vysokou.

„Já nevím. Nemůžu přemýšlet, když je takové horko.“

„Tak si sundej svetr a něco vymysli.“

Jen jsem obrátila oči v sloup. Lee začal na Googlu hledat nápady na stánek pro jarní karneval. Přetáhla jsem si svetr přes

hlavu a ucítila, jak mi slunce svítí na holé břicho. Snažila jsem se vytáhnout paže z rukávů, abych si mohla stáhnout vykasané tílko, které jsem měla pod svetrem...

„Lee,“ zamumlala jsem tlumeným hlasem, „pomůžeš mi trochu?“ Slyšitelně se ušklíbl a já pak zaslechla, jak vstává. Vtom se ale otevřely dveře a já si na chvíli myslela, že se na mě vykašlal. Jenže najednou jsem uslyšela jiný hlas.

„Ježíši, tak si aspoň zamkněte dveře, když už se chystáte dělat tohle.“

Ztuhla jsem a tváře mi zružověly, když mi Lee stahoval dolů tílko. Svetr mně strhl z hlavy, takže mi vlasy zůstaly trčet vlivem statické elektřiny. Vzhledla jsem a uviděla jeho staršího bratra, jak se opírá o dvevní rám a šklebí se na mě.

„Ahoj, Shelly,“ pozdravil mě. Věděl, že nesnáším, když mi říkají *Shelly*. Nechala jsem si to líbit od Leea, jenže u Noaha to bylo něco úplně jiného. Dělal to jen proto, aby mě naštvál.

Nikdo jiný se neodvážil oslovovat mě *Shelly* – poté, co jsem za to ve čtvrté třídě ječela na Cama. Teď mi všichni říkají *Elle*, což je zkratka z *Rochelle*. Stejně jako jemu se nikdo neodvážil říkat *Noah*, kromě Leea a jeho rodičů. Všichni ostatní ho oslovovují příjmením, teda *Flynn*.

„Ahoj, Noahu,“ odpálila jsem ho s milým úsměvem.

Ztuhla mu čelist a tmavé obočí se mu trochu nadzvedlo, jako by mě vyzýval, abych si zkusila říkat mu tak dál. Jen jsem se na něho usmívala a i jemu se do tváře vrátil sexy úsměv. Noah byl prostě ten nejžhavější kluk, jakého kdy země nosila; věřte mi, nepřeháním. Tmavé vlasy mu spadaly do elektricky modrých očí, byl vysoký a měl široká ramena. Nos měl trochu křivý od doby, kdy si ho při rvačce zlomil, a on pak nesrostl úplně

správně. Rvačky nebyly Noahovi cizí, ale nikdy za ně nebyl potrestán. Kromě příležitostných „trablů“, jak jsme tomu s Leem začali říkat, to byl vzorný student: jeho známky nikdy neklesly pod jedničku a taky byl hvězdou fotbalového týmu.

Když mi bylo dvanáct nebo třináct, byla jsem do něj zakoukaná. Ale rychle mě to přešlo, když jsem si uvědomila, že je mimo moji ligu a vždycky bude. A přestože byl neuvěřitelně sexy, chovala jsem se v jeho přítomnosti jako vždycky, protože mi bylo jasné, že není šance, aby mě někdy vnímal jinak než jako nejlepší kamarádku svého mladšího bratra.

„Vím, že na dámy působím takhle, ale... mohla by ses prosím pokusit nechat si v mé přítomnosti na sobě oblečení?“

Sarkasticky jsem se zasmála. „Klidně si halucinuj dál, my ti to přeju.“

„Co to vlastně děláte?“

Na chvíli jsem se podívala, proč ho to zajímá, ale pokrčila jsem rameny. Lee řekl: „Musíme vymyslet nějaký pitomý stánek na karneval.“

„To zní... pitomě.“

„No nekecej,“ opáčila jsem a zvedla oči ke stropu. „Všechny dobré stánky jsou už zabrané. Skončíme u něčeho jako... jako... jako u té věci, kde se chytají kachničky na háčky.“

Oba se na mě podívali, jako bych snad už nemohla přijít s horším nápadem, a já pokrčila rameny.

„To je jedno. Každopádně, Lee, máma s tátou jsou dneska pryč, takže párty v osm,“ oznámil nám.

„Super.“

„A Elle? Moc tě prosím, zkus se dneska večer přede všemi nesvlékat. Udělej to kvůli mně.“

„Přece víš, že odjakživa mám oči jen pro Leea,“ prohlásila jsem nevinně.

Noah se trochu zasmál a zašklebil se. Už cosi psal na svém telefonu – pravděpodobně rozesílal zprávu o té párty, stejně jako Lee. Pružně se odloudal ven z místnosti. Jako líný kocour nebo tak něco. Nemohla jsem si pomoci a sledovala jsem očima jeho roztomilou prdelku...

„Hele, mohla bys na moment přestat okukovat mého bráchu?“ škádlil mě Lee.

Zrudla jsem a strčila do něj. „Sklapni.“

„Myslel jsem, že už tě ta zamilovanost přešla.“

„To jo. Ale kvůli tomu není o nic míň sexy.“

Lee jenom protočil oči. „To je fuk. Někdy jsi dost nechutná, víš?“

Šla jsem si sednout k počítači. Lee se sklonil nade mnou a bradu si položil na temeno mé hlavy. Klikla jsem na další stránku s výsledky vyhledávání a sjížděla dolů. Zatímco jsem přejížděla stránku, cítila jsem, jak se mi klíží oči.

Najednou jsem se zastavila – něco mě upoutalo právě ve chvíli, kdy Lee zavolal: „Počkej chvíli.“

Oba jsme se několik vteřin dívali na obrazovku, on pak vstal a já se otočila na židli čelem k němu. Na tvářích se nám rozhostil stejný úsměv.

„Stánek s polibky!“ prohlásili jsme oba současně a zakřenili se na sebe.

Lee zvedl ruku a pláclí jsme si.

Tohle bude fakt super.

2. kapitola

Rozhodli jsme se, že si řekneme o poplatek dva dolary. Dva dolary za polibek. Ať už se rozhodneme pro jakýkoli program, základní stánek už jsme měli k dispozici ve škole. Ale budeme potřebovat hodně růžové a červené. Napadlo mě, že bychom tam měli mít i černou, ale Lee mi blahosklonně řekl: „To není Halloween, Shelly.“

„No dobře. Tak zůstaneme u růžové a červené.“

„Co teda musíme sehnat? Konfety, krepák, stužky... Takové věci, že?“

„Jo, asi jo. Hele, myslíš, že bychom v dílnách dokázali vyrobit velký dřevěný poutač?“ Nechtěla jsem chodit na dílny, ale mohla jsem si vybrat buď to, nebo domácí práce – a po té katastrofě s bábovkou v osmé třídě jsem se od pečení snažila držet dál. Ale možná se to teď bude hodit.

„Nevidím důvod, proč ne. Pan Preston s tím určitě nebude mít problém.“

Přikývla jsem. „Super. Pravděpodobně bychom pro to dokázali získat pár školních sportovců a roztleskávačky. Potřebujeme čtyři lidi ve dvou směnách.“

„To zní dobře. Koho bychom se ale měli zeptat?“

„No... Samantha a Lily to určitě zvládnou,“ zamyslela jsem se. „A můžou naverbovat i další holky.“

„Dobrý nápad. A já zavolám pár klukům.“

Vytáhla jsem mobil a začala hledat čísla. Lee a já jsme nepatřili k žádné konkrétní partě – prostě jsme se stýkali, s kýmkoli jsme chtěli, což znamenalo, že jsme měli čísla skoro na všechny. Lee byl jeden z těch charismatických a sympatických lidí, které mají všichni rádi, a mě ostatní brali jako součást balení. Samozřejmě jsme měli i pár opravdu blízkých přátel – všechno to byli kluci.

Sehnala jsem Samanthu a ta mi cvrlikavě potvrdila, že jasně, že je rozhodně pro! Lily souhlasila také a prohlásila, že se prostě nemůže dočkat a hned zavolá všem holkám, které zná.

„Hotovo,“ povzdechla jsem si a padla zpátky na postel. Cítila jsem, jak se zahoupala, když Lee následoval mého příkladu. Usmáli jsme se na sebe.

„Náš stánek bude hitovka.“

„Rozhodně. Někdy jsme až děsivě dobří.“

„Já vím.“

Pípnul mi telefon – přišla zpráva od Lily, že Dana a Karen s náma budou líbací stánek dělat taky, a tak jsem jí odpověděla krátkým poděkováním.

„Tak, holky jsou zařízené,“ oznámila jsem.

„Super. Dave napsal, že nám sežene kluky, takže to máme v kapse.“

„Což znamená... že teď už nemáme co dělat,“ prohlásila jsem rozzářeně. „Takže se mnou můžeš jít nakupovat.“

Lee zasténal. „Proč potřebuješ jít nakupovat? Copak nemáš dost oblečení?“

„Ale jo, mám... Ale dneska máš večírek a já mám dobrou náladu, protože se nám konečně podařilo vyřešit ten stánek. Takže jdeme nakupovat, aby ses za mě večer nemusel stydět.“

Lee znovu zasténal. „Ty chceš jenom sexy šaty, abys zapůsobila na bráchu, že jo?“

„Ne, jenom si chci jít koupit něco na sebe. Ale jestli na tvýho bráchu nakonec udělám dojem... tak to bude super bonus. Vlastně to bude zatracenej zázrak. Oba víme, že o mě takhle vůbec nepřemýšlí.“

Lee si povzdechl. „Fajn, fajn, jdeme nakupovat. Hlavně přestaň skuhrat.“

Vítězoslavně jsem se usmála, věděla jsem, že ho přesvědčím. Lee si uvědomil, že skuhrání jenom předstírám, ale ani tak ho nechtěl slyšet. Oblékla jsem si svetr a počkala, než si Lee vezme peněženku a tenisky. Seběhla jsem dolů, on se vlekl za mnou. Nastoupili jsme do jeho auta – Mustangu z roku 1965, který sehnal na vrakovišti – a Lee nastartoval.

„Díky, Lee.“

„Co všechno pro tebe neudělám,“ povzdechl si, ale usmíval se.

Za dvacet minut jsme byli v obchodáku. Lee vypnul motor a mně ještě chvíli mírně zvonilo v uších od hip-hopu, který cestou zněl z reproduktorů.

„Víš, že mi dlužíš za to, žes mě sem dotáhla.“

„Koupím ti koblihu.“

Lee zaváhal. „A milkshake.“

„Platí.“

Ovinul mi paži kolem ramen a já jsem rychle pochopila proč – odvedl mě přímo do oddělení s jídlem dřív, než jsem mohla příhodně zapomenout na slíbený úplatek. Jakmile byl Lee zpacifikován občerstvením, docela ochotně se za mnou vlekl do obchodů.

Po projití několika krámků jsem objevila dokonalé šaty.

Měly korálovou barvu, sukně nebyla ani příliš těsná, ani krátká a výstřih měly dostatečně hluboký, aby lichotil a přitom neodhaloval úplně všechno. Měkký, jemný materiál byl na levé straně našasený a skrýval dlouhý zip.

„Budeme teď muset jít koupit taky boty?“ zasténal Lee, když jsem mu oznámila, že si je vyzkouším.

„Ne, já boty mám, Lee,“ řekla jsem a obrátila oči vzhůru.

„No jo, jenže oblečení máš taky, ale to ti nezabránilo jít nakupovat,“ zamumlal a následoval mě do šaten. Ani nezausvažoval, jestli se má vloudit do kabinky se mnou, a natáhl se na lavici. Ale na druhou stranu, já jsem se taky ani na chvíli nerozmýšlela, jestli se mám převlékat před ním.

„Zapneš mi zip?“

Unaveně si povzdechl a postavil se na nohy, aby mi vyhověl. Podívala jsem se do zrcadla a uhladila si šaty. Na ramínku vypadaly líp, pomyslela jsem si pochybovačně. Strašně moc odhalovaly nohy...

Lee tiše hvízdal. „Pjééékný.“

„Sklapni. Nemyslíš, že jsou moc krátké?“

Pokrčil rameny a plácl mě přes zadek. „Koho to zajímá?“

V odpověď jsem ho hravě plácla přes hlavu.

„Myslím to vážně, Lee. Nejsou moc krátké?“

„No. Možná trochu. Ale vypadá to dobře.“

„Jseš si jistý?“

„Myslíš, že bych ti lhal, Shelly?“ zeptal se smutně, nasadil bolestný výraz a odpotácel se s rukama přitisknutýma k srdci.

Podívala jsem se na něj v zrcadle. „Potřebuješ, abych na to odpovídala, Lee?“

„Ne, myslím, že ne,“ zasmál se. „Tak si je vezmeš?“

Přikývla jsem. „Jo, asi jo. Je na ně padesátiprocentní sleva.“

„Super.“ Pak ale zasténal. „Neutratiš těch zbylých padesát procent za boty, že ne? Prosím, řekni mi, že ne. Jestli jo, tak mi dlužíš limču a pizzu.“

„Slibuju, že si nekoupím boty ani nic jiného, jasný? Až zaplatíme ty šaty, můžeme jít domů.“ Vylezla jsem ze šatů a oblékla si džíny, tílko a svetr: kvůli klimatizaci v obchodáku bylo všechno ledové.

„Ach jo,“ povzdechl si. „Měl jsem chuť na pizzu.“

Zasmála jsem se a vyšla z kabinky, s Leem v závěsu. A vrazila jsem přímo do něčeho – ne, do někoho.

„Pardon,“ omluvila jsem se reflexivně. Pak jsem si uvědomila, kdo to je. „Ahoj, Jaime.“

Podezřívavě sklouzla pohledem ze mě na Leea a ve tváři se jí objevil šibalský úsměv. Jaime byla největší drbna na škole, a třebaže byla opravdu milá, patřila k těm lidem, kteří vás dokážou velmi snadno bezdůvodně naštvat.

„Co tady děláte vy dva? Tohle jsou dámské šatny, víš, Lee.“

Pokrčil rameny. „Elle potřebovala další názor.“

„Oukej,“ odpověděla; vlastně zněla tak nějak zklamaně, jako by doufala, že za tím vězí důvod více hodný drbů. „Jasný. Hele, slyšela jsem, že dneska večer u vás bude párty. Tvůj brácha tam bude taky, že jo?“

Lee obrátil oči v sloup. „Jo, bude.“

Jaime se zářivě usmála. „Skvělý!“

„Ty sis taky přišla pro šaty?“ zeptala jsem se jí, aby řeč nestála.

„Ne, potřebuju džíny. Můj pes se rozhodl, že moje džíny jsou lepší hračka než jeho pískací míček.“

Zasmála jsem se. „To je ale hodnej pes.“

„To mi povídej. Tohle si dneska večer vezmeš na sebe?“ kývla směrem k šatům v mých rukou.

„Ano, vezmu.“

„Nejsem si jistá, jestli to je opravdu tvoje barva...“ zapochybovala, ale já jsem postřehla, jak jí ve tváři zacukal sval a objevil se v ní výraz, který jsem se za ta léta už naučila číst.

Žárlivost. Brala jsem to jako dobré znamení.

„Hmm, možná... Ale jsou ve slevě. Nemůžu odolat výhodnému nákupu.“

Zdvořile se zasmála. „Jo, to asi jo. No, uvidíme se pak!“

„Ahoj, Jaime,“ zanotovali jsme sborově a já slyšela, jak si Lee povzdechl a zabručel něco o tom, jak moc ho ta holka rozčiluje. Zaplatila jsem za šaty a udělali jsme ještě zastávku u jídla, aby si před odjezdem mohl koupit kousek pizzy.

Já jsem si dala jenom milkshake.

„Nevylej mi to do mazlíka,“ varoval mě, když jsem nasedala do auta a zároveň přitom usrkávala.

„Samozřejmě, že ne!“ Ale málem jsem to udělala, a když jsem uviděla jeho výhružný pohled, neodvážila jsem se znovu upít, dokud jsme nezastavili na červenou.

Když Lee zastavil na příjezdové cestě u jejich domu, zkontrolovala jsem čas. „Je skoro šest... Radši pojedu domů a připravím se,“ prohlásila jsem.

„Ty jseš někdy fakt děsná holka, Shelly.“

Zasmála jsem se. „Ty sis toho všimnul až teď?“

Lee se zasmál a zamířil dovnitř. „Uvidíme se pak,“ zavolal přes rameno.

„Ahoj!“

Když jsem vešla k nám, nikdo nebyl doma, ale já jsem nebyla nijak překvapená. Můj mladší bráška Brad měl fotbalový turnaj a táta ho pak nejspíš vzal ven na hamburgera nebo tak něco. Pustila jsem si iPod do repráků a nechala Keshu hrát tak nahlas, abych ji slyšela i ze sprchy, přes šumění vody v uších.

Jak jsem tam pak stála v osušce a prohlížela si ty šaty, začaly se mi do mysli vkrádat pochybnosti. Vyrůstala jsem s Leem a bez mámy, takže jsem zrovna nebyla ta nejholkovatější holka, ale to mi nebránilo se na takové večery hezky obléct. Zavrťela jsem hlavou a vynadala si. Vždyť ty šaty jsou mnohem delší než školní sukně některých spolužaček, proboha. Bude to v pořádku.

Seděla jsem u svojí toaletky, před sebou rozložený make-up a nahřívala jsem kulmu. Pečlivě jsem na pleť rozetřela podkladovou bázi a pomocí oční linky zdokonalila víčka tak, aby moje hnědé oči opravdu vynikly. Dala jsem si záležet, aby mi vlasy, lesklé a po sprchování provoněné kokosem, kaskádovitě spadaly po zádech v dokonalých uhlově černých prstýncích. Když jsem se na sebe dívala do zrcadla, cítila jsem se víc než jen trochu rozpačitě. Zkombinovala jsem šaty s párem černých střevíců na pěticentimetrových klíncích. Věděla jsem, že tam budou dívky, které nosí o dost výraznější make-up, šaty mnohem kratší než ty moje a taky mnohem vyšší podpatky. Ale váhala jsem a přemýšlela, jestli opravdu vypadám dobře. A pak najednou už bylo třináct minut po osmé. Kam se poděly ty dvě hodiny? Vytrhla jsem telefon z nabíječky a uviděla zprávu od Leea – ptal se, kde jsem.

Opatrně jsem došla k jeho domu. Neměla jsem sice vysoké podpatky, ale bez nich jsem se vždycky cítila pohodlněji. Před

domem se hemžili lidé, vchodové dveře byly otevřené a rozléhaly se jimi ven basové tóny, až se chvěla i tráva. Usmála jsem se a zdravila lidi cestou do kuchyně pro nějaký drink. Prohlédla jsem si ledničku a nijak mě nepřekvapilo, že Lee a Noah všechno jídlo předem vystěhovali, aby udělali místo pro pití, které ostatní přinesou. Začali to dělat poté, co před pár měsíci některá děvka usoudila, že by bylo vtipné přilepit plátky šunky a krůtího masa na stěny různými omáčkami.

Popadla jsem láhev pomerančové limonády a otevřela ji o kuchyňskou linku, což byl trik, který mi ukázal Leeův táta.

„Hej, Elle!“

Otočila jsem se a uviděla skupinku děvчат, které na mě mávaly. Usmála jsem se na ně.

„Ahoj, holky.“

„Olivia říkala, že ty a Lee budete mít na karnevalu líbací stánek,“ vyzvídala Georgia. „To je fakt super!“

„Díky,“ usmála jsem se.

„Nikdo to už léta nedělal,“ zamyslela se Faith.

„To je prostě úžasnej nápad!“

„No, my jsme prostě úžasní lidé.“

Zasmály se. „Rozhodně se tam zastavím,“ usmála se šibalsky Candice. „Slyšela jsem, že tam bude Jon Fletcher.“

„A Dave Peterson,“ dodala Georgia.

„Jon přijde?“ zeptala jsem se.

„Dave to říkal,“ pokrčila rameny Candice.

Faith se zasmála. „Je to tvůj stánek, Elle – ty bys to měla vědět.“

Omluvně jsem se usmála. „No jo, no...“

„Hele, víš, kohos měla požádat, aby tam byl?“ napadlo Olivii.
„Flynnna.“

Na okamžik jsem si říkala, o kom to sakra mluví. Pak jsem si uvědomila, že má samozřejmě na mysli Noaha.

„Myslím, že by do toho nešel.“

„A ptala ses?“

„Ne tak docela...“

„Nemohl by to alespoň udělat pro svého mladšího brášku?“ zapřemítala Georgia. „Zkus v něm vyvolat pocit viny – třeba to zafunguje.“

„Já myslím, že kluky už máme čtyři...“

„Ale kdybys tam měla Flynnna, každá holka ze státu by se na našem karnevalu objevila,“ prohlásila Olivia. Stejně jako každá jiná holka, i ona si dělala naděje, že má u Flynnna šanci. No, tak trochu ji měla, protože byla hlavní roztleskávačkou a Noah členem fotbalového týmu, ale Noah jí nikdy nevěnoval druhý pohled.

Přesto měl z nějakého důvodu pověst holkaře, ačkoli jste ho nikdy neviděli, že by dívkám věnoval větší pozornost. Nejzvláštnější na tom bylo, že vypadal, jako by na takovou pověst byl skoro pyšný.

„Víš, kdybys přiměla Flynnna, aby se v líbacím stánku zapojil, byla bys legenda,“ usoudila Faith.

„Máš přece přítele, Faith,“ připomněla jí Georgia se smíchem. „Nemůžeš se jít líbat do stánku.“

„Proč ne? Je to všechno pro dobrou věc. Co je to vlastně letos – záchrana delfínů?“

„Myslím, že tohle bylo loni,“ zasmála jsem se. „Ne, letos je to pro charity přispívající na výzkum rakoviny.“

„To je ještě lepší!“ vykřikla Faith a všechny nás rozesmála.

„Zeptej se ho.“

„Jo, jdi do toho,“ pobídla mě Olivia.

„Jen se zeptej,“ požádala mě Candice. „Prosím, Elle?“

„No... Já nevím...“

„Hele, už jde,“ přerušila mě náhle Candice a jemně do mě strčila. „Prostě se ho normálně zeptej. A když řekne ne... alespoň ses pokusila.“

„Fajn,“ vzdala jsem to s povzdechem. Vyrasila jsem, abych Noaha odchytila na cestě pro další pivo.

Kývl mi na pozdrav.

„Hele, budeš s náma dělat líbací stánek na jarním karnevalu? Prosím... Nemůžeme najít čtvrtýho kluka. Je to pro charitu. Fakt by nám to s Leem bodlo.“

Noah se narovnal a otevřel plechovku.

„Tak líbací stánek, jo?“

„Jo.“

„To je super.“

„Já vím. Jsem super člověk.“

„Lepší než ten tvůj nápad s kachničkama.“

„Ha, ha.“

Unikl mu chraplavý náznak smíchu a mně se při něm divoce rozbušilo srdce. „A ty chceš, abych dělal líbače? Ve tvém stánku s polibky?“

„Je to pro dobrou věc...“ zkusila jsem na něj.

„Asi ne, Shelly.“

„Prosím, Noahu,“ žadonila jsem, udělala na něj štěněčí oči a zdůraznila jeho jméno.

„Klekneš na kolena a poprosíš?“

„Ne,“ odpověděla jsem pomalu, „ale každá jiná holka to udělá. Možná by to mohlo stačit.“

Trochu se zasmál. „Proto budu muset říct ne, promiň.“

Povzdechla jsem si. „No, aspoň mi nemůžou vyčítat, že jsem se nesnažila.“

„Počkej,“ zarazil mě. „Opravdu jsi potřebovala, abych ti pomohl, nebo jen holky chtějí, abych to udělal?“ zeptal se a hodil hlavou směrem k děvčatům.

„To druhé.“

Přikývl. „No jo, promiň. Myslím, že nemůžu riskovat svou důstojnost. Navíc si představ, jak by mě ostatní kluci nesnášeli za to, že jsem jim všechny ty polibky ukradl,“ dodal a zakřenil se.

„Spíš jsem si říkala, jak moc by tě charita nenáviděla za to, že jí odrazuješ lidi od návštěvy líbacího stánku.“

Zašklebil se. „Zásah.“

„To je jedno...“ Zavrtěla jsem hlavou. „Zapomeň na to.“

Vrátila jsem se k roztleskávačkám a s omluvným úsměvem pokrčila rameny. „Promiňte, holky. Neudělá to.“

„Měla ses víc snažit,“ vytkla mi s lehkým pohrdáním Olivia. „Tak se dívej a uč se. Strčila Faith do ruky svoje pití a odplula k Noahovi, který se právě bavil s několika kluky. Olivia se ve svých extrémně titěrných černých šatech opřela Noahovi o rameno – div že se na něj nenalepila – a mávala řasami tak, až to vypadalo, že má něco v oku.“

Ale možná jsem byla prostě jenom příliš kritická. Přinejmenším její technika upoutala zraky několika dalších kluků.

Zjevně jí taky řekl ne: naštvála se a odcupitala zpátky k nám. „Ten kluk je tak protivný.“

„A tak sexy,“ zamumlala Georgia a usrkla si.

„To teda jo,“ souhlasila Olivia se smíchem. Všechny holky se zachichotaly a rozhlížely se, aby si ho prohlédly.

„Myslíš, že je Flynn sexy, Elle?“

Podívala jsem se na Faith a zamrkala. „No... jo. Samozřejmě, že je.“

„Tak proč nemluvíš o jeho pěkném zadku?“

Suše jsem se usmála. „Protože Noah je tak dalece mimo moji ligu, že nemá smysl se o něco pokoušet.“

Soucítě se na mě podívala. „O čem to prosím tě mluvíš? Jsi vážně hezká! Chci říct, že bych zabíjela pro takové vlasy, jako máš ty.“

Pokrčila jsem rameny a trochu se začervenala. „No, díky teda. Ale to je fuk, pro mě je teď jenom Leeův starší brácha.“

„Možná se tu něco líhne. Člověk nikdy neví.“

Zasmála jsem se. „Jo, jasně. Leda v mých snech.“

Faith pokrčila rameny a Candice se s ní dala do řeči, takže jsem se omluvila a vklouzla do obývacího pokoje, kde všichni tančili. Několika doušky jsem dopila svoji limonádu, láhev odložila na stůl a přidala se k nim. Atmosféra byla nakažlivá; ne všichni pili alkohol, ale to jim nebránilo, aby se uvolnili a trochu se vyblbli.

Neměla jsem v úmyslu se opít. Věděla jsem, že se budu dobře bavit i bez toho. Jenomže alkoholu moc nesnesu, takže než jsem vypila dvě plechovky jablečného cideru, byla jsem dost mimo. Čas letěl a já jsem tancovala, smála se a povídala si s lidmi.

Zdálo se, že všichni slyšeli o stánku s polibky.

A když se mě zeptali, jestli se zapojí i Flynn, odpověděla jsem jim, že se zeptám, protože mi to v dané chvíli přišlo jako nejjednodušší možnost.

Bylo asi jedenáct hodin. V herně jsem se připojila k pár klukům, většinou čtvrtákům, a taky k Leeovi, Jasonovi a Dixonovi. Dávali si panáky, měli je seřazené na kulečnickém stole.

„Můžu se přidat?“ zeptala jsem se a přiskotačila s veselým úsměvem do místnosti.

„Jasně,“ souhlasil Dixon a nalil dalšího panáka.

„Hm, nemělas už dost, Elle?“ zeptal se mě opatrně Lee.

„Koho to zajímá?“ zavrčela jsem. „Tři, dva...“

Všichni si dali panáka a bouchli sklenicemi o stůl. Dixon zase nalil vodku a pak znovu. Po druhé rundě jsem ztratila přehled o tom, které kolo vlastně jedeme. Vodka jsem ani neměla ráda – připadala mi nechutná. A v krku mě pálila ještě po celou cestu dolů. Ale nevšímal jsem si toho.

Všechno bylo rozostřené a hlasité. Bezmocně jsem se hihňala a hystericky se zmítala smíchy.

„Elle, ty jsi teda pěkně zřízená,“ zasmál se Chris, přikročil a narovnal mě.

Znovu jsem se zachichotala. „Pojďme tancovat. Já chci tancovat. Ať si se mnou někdo zatančí. Chrisi, zatancuješ si se mnou?“

„Nemáme tu hudbu.“

„No... dobře. Ale tancovat budem stejně.“ Pak jsem se rozhodla vylézt na kulečnickový stůl a tancovat tam. Trochu jsem se zachichotala, když jsem ucítila, jak basy z obýváku kulečnickový stůl rozechvívají.

Začala jsem v rytmu hudby pohupovat boky ze strany na stranu, ruce ve vzduchu, a rozpuštěné vlasy se pohupovaly se mnou. Snažila jsem se nahoru k tanci vytáhnout taky Leea, ale on nechtěl.

„Proč ne?“ kňourala jsem na něj.

„Já nebudu tancovat,“ bránil se. „No tak, Elle, slez prostě dolů.“

Vyplázla jsem na něj jazyk. Pokusil se mě chytit a stáhnout mě k sobě, ale vykroutila jsem se a tančila dál. Takový pařbokaz!

„Hned jsem zpátky.“

„Kam jdeš?“ zeptala jsem se ho. Nemůže odejít – večírek ještě neskončil!

„Jdu si pro pití. Dixone, chceš něco?“

„Všechno, co potřebuju, mám tady, chlape,“ odpověděl a se smíchem na mě mrkl. Poslala jsem mu polibek.

V herně je hrozné horko, pomyslela jsem si. Že by někdo zapnul topení? Opravdu jsem se začínala potit. Možná by mě zchladilo vykoupání v bazénu...

A najednou mě napadlo dokonalé řešení. „Pojďte se vykoupat navostro!“ vykřikla jsem nadšeně a hledala, kde mám zip, zatímco jsem se na svých klínkových podpatcích potácela k okraji stolu.

Najednou se mi chodidla odlepila od země a celý svět se obrátil vzhůru nohama. Nohy jsem měla ve vzduchu, hlava mi visela dolů a já se dívala na něčí záda.

„Hej!“ Vykřikla jsem. „Polož mě na zem! Polož mě!“

Ale nikdo mě neposlouchal. Zatímco mě ten člověk nesl nahoru, dívala jsem se, jak se pode mnou rozprostírají schody.

Dlaně se mi zpotily. Tohle nemohl být Lee. On přece neměl zelenou košili... Nebo ano? Možná ano.

Ne, byla jsem si jista, že ne. Lee tu byl v červené. Netušila jsem, kdo má zelenou košili.

Ale ať už to byl kdokoli, byl zatraceně silný – vzhledem k tomu, že jsem se celou cestu kroutila jako divá.

Nakonec mě položil na něco měkkého. Matrace! To je ono.

Posadila jsem se rovně a složila nohy pod sebe, jak nejlépe to šlo. „Noahu Flynnne,“ postěžovala jsem si, když jsem uviděla, jak se na mě káravě dívá. „Ty jsi takový pařbokaz! Bavila jsem se!“

„Chystala ses svlíknout,“ namítl. „Jen si dej na dvacet minut pauzu.“

„Ne!“ vykřikla jsem a trucovala. „Nebud' takový hnidopich. Chtěla jsem se jít koupat navostro!“

Zavrtěl na mě hlavou a zakřenil se. „I když to zní lákavě, myslím, že bude lepší, když chvilku zůstaneš tady... Alespoň dokud nebudeš střízlivější.“

Povzdechla jsem si a klesla zpátky na polštáře. Pak jsem se znovu posadila. „Chceš mě tu nechat úplně samotnou?“

„Ne. Nevěřím ti, že zůstaneš v pokoji.“

„Ty mi nevěříš? Proč ne? Jsem Leeova nejlepší kamarádka. Znáš mě odjakživa! Měl bys mi věřit víc.“

Noah opět zavrtěl hlavou, došel zavřít dveře a otočil klíčem v zámku.

Když se vrátil a usadil se rozkročmo na židli čelem ke mně, jen jsem zdvihla obočí.

Ale i ve svém rozpoložení jsem poznala, že si o mně myslí, jak jsem legrační.

„Nejsi opilý?“ zeptala jsem se ho.

„Ani ne.“

„A proč? Je to tvůj večírek. Měl bys blbnout!“

„Myslím, že ty jsi blbla dost za nás oba.“

„Promiň,“ řekla jsem a trochu se nafoukla. „Nechtěla jsem zkazit ti zábavu.“

Noah se rozesmál.

Přelezla jsem na okraj postele a přes okraj houpala nohama sem a tam, sedíc si přitom na ruku. „Noahu...“

„Jo?“

„Budeš s náma prosím dělat ten líbací stánek?“

„Ne.“

„Prosím, prosím,“ žadonila jsem a poskakovala nahoru a dolů na pružné matraci. Páni. Bylo to jako trampolína nebo něco takového! Jako Leeova postel. „Prosím, prosím, pěkně prosím, smutně koukám, pořád prosím.“

„Ne.“

„Proč ne?“ zakňourala jsem. „Jsi tak zlý!“

„Nechci dělat líbací stánek, to je jednoduché.“

„Ale proč?“

„Protože nechci.“

„Prosím... Je to... myslím, že je to kvůli rakovině. Nebo možná kvůli delfínům. To je legrační slovo, že jo, delfíni? Delfíni... Deeel...fíííni... Jako delikatesy-finesy.“

„Nebudu dělat líbací stánek, ať už je to pro kohokoli nebo pro cokoli.“

Vstala jsem a dřepla si přímo před ním, tak blízko, že jsme se téměř dotýkali nosy. „Ani pro mě ne?“

Zavrtěl hlavou. Pak prohlásil: „No nazdar, děsně ti smrdí z pusy. Kolik vodky jsi vlastně vypila, Elle?“

„Nevím. Nalíval mi Dixon.“

Povzdechl si. „Tihle kluci... Přísahám, že je...“

„Cože?“

„Ale nic.“

„Fajn, tak mi to neříkej.“ Prudce jsem se napřímila a klopýtla dozadu. Celá místnost se kolem mě rozvlnila, zešedla a rozmazala se. Žaludek se mi zhoupl.

„Myslím, že mi bude špatně.“

Noah už mě strkal do koupelny a umístil mě nad záchodovou mísu akorát včas, abych stihla vyzvracet snad všechny vnitřnosti.

Jakmile to skončilo a já byla hotová i s dávením nasucho, plácla jsem sebou na studenou podlahu a opřela se hlavou o okraj vany. Mých rtů se dotkla sklenice studené vody – a Noah mě donutil ji vypít.

„Je mi to opravdu, opravdu líto, Noahu,“ kňourala jsem. Cítila jsem se hrozně nechutně po tom, co jsem zvracela. „Opravdu se omlouvám. Nechtěla jsem ti zkazit zábavu.“

„Nezkazila jsi mi zábavu, Elle,“ uklidňoval mě.

Zuřivě jsem kývala, ale radši jsem přestala, když se mi znovu začalo dělat špatně. „Ale jo, zkazila. Je mi to fakt líto!“

„To je v pořádku,“ zasmál se. „Uklidni se.“

Zamračila jsem se a praštila ho do hrudi. Páni. Tohle je pořádný hrudník. Vsadím se, že má taky svaly jako pekáč buchet. Šestibalení. Možná i osmi, jak znám Noaha. Nebo deseti! Existuje vůbec něco takového? Možná... Pokud existuje, Noah to určitě má. Zastavila jsem svůj vnitřní blábol a zahrozila: „Nesměj se mi takhle.“

Smál se ještě víc a vytáhl mě na nohy. Málem jsem spadla, takže mi ovinul ruku kolem pasu, aby mě podepřel. Když mi pomohl dopotácet se zpátky k posteli, nechal mě padnout na peřinu.

„Vrátím se za deset minut, abych...“

Ale to už jsem spala.

3. kapitola

Sluneční světlo se pokoušelo prodrat skrze závěsy, ale byl to slabý sluneční svit časného rána a záře zabarvila místnost do tmavě modré barvy. Znovu jsem zavřela oči a snažila se zatulit hlavu do měkoučkého polštáře pod hlavou. Pod tlustou přikrývkou jsem se schoulila do těsnějšího klubíčka.

Bylo mi tak příjemně a teplo. A všechno vonělo tak nezvykle... takovou citrusovou dřevitou vůní. Ať už to bylo cokoli, byla to opravdu krásná vůně. A byla jsem si jistá, že jsem ji už někde cítila, na někom...

Najednou jsem zalapala po dechu a prudce se posadila.

Moje ložnice takhle nevoní. A moje postel není takhle pohodlná. A můj pokoj nemá ani modré závěsy.

Takže... kde to sakra jsem?

Rozhlédla jsem se kolem. Všechno mi tu bylo povědomé...

Ale rozhodně jsem tady ještě nebyla. Odhodila jsem přikrývku a uviděla jsem, že mám na sobě chlapeckou košili, která mi je moc velká... prostě nějaká obyčejná šedá košile. A voněla přesně jako ty polštáře.

Stále jsem však měla na sobě všechno spodní prádlo – to bylo dobré znamení. Opatrně jsem vylezla z postele. Co se sakra včera v noci stalo? Napínala jsem paměť, ale nic jsem z ní nevydolovala. Matně jsem si vybavovala tanec na kulečnickovém stole.

Opravdu jsem toho tolik vypila?

V ústech jsem měla odpornou pachutí, která odpovídala tepající bolesti hlavy.

Určitě jsem zvracela. Vzpomněla jsem si, že mi někdo držel vlasy. Musel to být Lee, ten by se o mě určitě postaral.

Ale kde to teda jsem?

Po špičkách jsem došla ke dveřím ložnice a vystrčila hlavu ven. Prakticky jsem se rozplakala úlevou, když mi došlo, že jsem v domě Leea a Noaha. Musela jsem usnout v Noahově pokoji – za všechny ty roky jsem v jeho pokoji nikdy nebyla.

Takže... proč jsem v Noahově pokoji? Proč ne v jednom z pokojů pro hosty? Nebo u Leea?

Vrátila jsem se do postele – hlava mi silně třestila a bylo mi jasné, že už se na nohou dlouho neudržím. Podívala jsem se na budík. Bylo teprve půl deváté ráno. V naději, že se z té kocoviny vyspím, jsem se zachumlala pod peřinu a vdechovala Noahovu vůni.

Zrovna když jsem se chystala upadnout do bezvědomí, dveře se pomalu otevřely, až panty zavržaly.

Okamžitě jsem znovu otevřela oči a setkala se pohledem s Noahovýmá očima. Stál ve dveřích a na sobě měl jen ručník kolem boků, ovinutý dost nízko, a jeho hrudník a břišní svaly byly stále ještě posety kapkami vody. Z černých vlasů mu kapalo.

Obočí mi vystřelilo vzhůru. Fakt má pekáč buchet. Kdo by to byl řekl?

Nemohla jsem si pomoci a začervenala jsem se, když jsem si uvědomila, jak se mi rozbušilo srdce poté, co se na mě jenom podíval.

„Promiň,“ řekl tiše. „Nechtěl jsem tě vzbudit.“

„To je v pořádku,“ řekla jsem a hlas se mi trochu zadrhl. Odkáslala jsem si, ale i z té minimální námahy a z toho tichého zvuku mi hlava zatepala bolestí. „Já už jsem se stejně probudila.“

„Jasně. Máš kocovinu? Pořádnou?“

V odpověď jsem se ušklíbla, což Noaha rozesmálo. „To nemáš ani ponětí. Netušila jsem, že jsem toho tolik vypila.“

„Měla jsi spoustu vodky, to vím,“ řekl a posadil se na konci postele. Srdce se mi rozbušilo.

Nemohl si vzít košili nebo natáhnout džíny, než si se mnou přišel promluvit?

„Jak to myslíš, že to víš? Kdy jsi mě viděl?“

„Když ses chystala svléknout na kulečnickovém stole před partou kluků a pak jít do bazénu navostro,“ prohlásil nenučeně a podíval se na mě úkosem svýma zářivě modrýma očima.

Napadlo mě, jestli slyší, jak mi buší srdce. Doufala jsem, že už se aspoň nečervenám. To už by bylo prostě moc.

Čelist mi poklesla, když mi došel význam jeho slov. „Ach bože... Řekni mi, že jsem to neudělala.“

„Ne, neudělala. Včas jsem tě vynesl ven.“

Vytřeštila jsem oči, tváře mi vzplály, zakryla jsem si obličej rukama a skrze prsty po něm pokukovala. „Nemůžu uvěřit, že se to stalo.“

„No jo, no...“

„Ale díky, že jsi mě zarazil. To by bylo hodně trapný... dneska ráno.“

„Nepovídej,“ dodal sarkasticky, ale usmíval se.

„Taky jsi zvracela. Jenom pro tvou informaci.“

„Cože, před lidma?“

Bože, tohle je čím dál horší, pomyslela jsem si zděšeně.

„Ne,“ zavrtěl hlavou, „až když na tebe dopadly kapky vody. U mě v koupelně. Chtěl jsem mít jistotu, že ze sebe neuděláš idiota nebo si neublížíš.“

Ponížene jsem zasténala: „Za to se omlouvám. Fakt je mi to líto, Noahu. Nechtěla jsem, abys přišel o večírek nebo něco...“

Pokrčil rameny. „To je v pohodě. Nevadilo mi to.“

Ušklíbla jsem se. „Jistě, to je jedno. Myslím, no... oba víme, že to nebyl zrovna vrchol tvého večera, když ses o mě musel starat.“

„Nebylo to zas tak hrozné,“ řekl po chvíli a znovu se usmál. Nebyl to úšklebek. Byl to skutečný, upřímný úsměv. Vykreslil mu dolíček na levé tváři a v koutcích očí se mu udělaly malé vrásky. A byl to nakažlivý úsměv, musela jsem mu ho oplatit.

„Tak... díky, *Noahu*.“ Nemohla jsem si pomoci, ale kladla jsem posměšný důraz na jeho jméno.

„Kdykoli, *Shelly*.“

Natáhl se ke mně, aby mi prohrábl vlasy, ale když jsem se předklonila, abych ho odstrčila, nějak jsem se skulila na zem z postele a nechtíc ho stáhla s sebou dolů.

Noah byl opravdu těžký. Neměl nazbyt ani gram tuku, ale měl zatraceně hodně svalů.

A drtil mě.

Jenže mě zaujaly jeho jasné oči. Ani se nepohnul – jen mi ten pohled oplácel.

Než se to zvrhlo v příliš velký souboj pohledů, znovu jsem našťestí našla hlas. „Noahu...“ vydechla jsem.

„Jo?“ odpověděl stejně tichým hlasem.

„Drtíš mě.“

Několikrát zamrkal, jako by se potřeboval vrátit zpátky do reality. Pak řekl: „Aha, jasně. Do háje. Promiň.“

Postavil se na nohy a držel si kolem sebe ručník.

Nevím, co bych dělala, kdyby ten ručník upustil.

Ne, Elle! Ani se do toho nepouštěj! Sklapni! Přestaň přemýšlet!

Nabídl mi ruku a já se také postavila na nohy. Košile, kterou jsem měla na sobě, mi sahala sotva po zadek, takže jsem se cítila nesmírně rozpačitě.

„Hm, a kdy jsem se převlíkla?“ zeptala jsem se, pošukávajíc za spodek košile a rozhlížeje se kolem sebe. Svoje šaty jsem uviděla přehozené přes židli.

„No, vrátil jsem se nahoru, abych tě zkontroloval, a ty ses vzbudila a pak sis začala svlékat šaty, protože jsi je nechtěla zmačkat, jak jsi tvrdila. Tak jsem ti našel nějakou košili.“ Pokrčil rameny a poškrábal se na krku.

Zamrkala jsem a můj mozek se pomalinku snažil dohnat zpoždění. „Takže... ty jsi mě viděl... ve spodním prádle...“ Prosím, řekni ne, prosím, řekni ne, prosím...

Ústa mu cukala, tak moc se snažil, aby se neušklíbal. „Ehm...“

„Panebože.“ Zabořila jsem obličej do dlaní.

„Nekoukal jsem se, přísahám.“

Zasmála jsem se tomu a řekla: „Nedělej si s tím hlavu.“ I když mi, popravdě řečeno, v uších bušil tep. *Pan Holkař* že odvrátil oči? To je mi teda pravděpodobný příběh.

„Lee dole vaří snídani, jestli chceš,“ oznámil mi. Trochu drmolil, jako kdyby chtěl rychle změnit téma.

Můj žaludek se v odpověď na jeho slova rozhodl zakručet, a oba jsme se rozesmáli. „Bezva.“

Zamířila jsem ven z pokoje a zavřela za sebou. Vydechla jsem – ani jsem do té chvíle nevěděla, že zadržuju dech – a opřela se o dveře.

„Panebože,“ hlesla jsem. Myslela jsem, že přes Noaha jsem se úplně přenesla už dávno. Ale po těch pěti minutách – on v ručníku a já v jeho košili, jak jsme spolu spadli... Srdce se mi prostě nechtělo uklidnit!

Bylo to směšné. Věděla jsem, že ve mně Noah nikdy neviděl nic jiného než tu otravnou holku, která byla nejlepší kámoškou jeho bráchy. Byla jsem si naprosto jistá, že pro něj neznamenám nic víc.

Ale stejně...

Najednou jsem spadla dozadu a dveře za mnou zmizely.

Ležela jsem na zádech a pomrkávala na Noaha v boxerkách.

Rozesmála jsem se. „Ty nosíš boxerky se Supermanem!“

Podíval se na sebe, jako by ten fakt potřeboval experimentálně ověřit. Sledovala jsem, jak mu tváře pomalu rudnou, a jediné, na co jsem dokázala myslet, bylo, že jsem Noaha Flynnna přiměla začervenat se!

Šklebil se, jako by mu to bylo jedno, a pak mrkl a prohlásil: „Přece víš, že ti připadají neodolatelné, Shelly.“

Je to tak zřejmé?

„No jo, jasně,“ ušklíbla jsem se. „Jasně že jo.“

Znovu jsem se vyhoupla na nohy a stáhla si košili, co nejvíc to šlo. S vědomím, že jsem ho přiměla zrudnout, jsem se ještě pořád hloupě křenila. Radši jsem zamířila dolů do kuchyně.

„Rochelle, Rochelle, Rochelle,“ vzdychl Lee, když jsem se zhroutila na židli u barového pultu. „Co si s tebou počnu, ty moje svlékající se a navostro se koupající kamarádko?“

„Uděláš mi snídani?“ odvětila jsem s nadějí.

Zasmál se, otočil se ke sporáku a hodil na pánev další slaninu. „Co já pro tebe všechno neudělám.“

4. kapitola

Většinu dne jsem strávila hraním hry Mario Kart s Leem.

„Vlastně jsem docela překvapená, že se o mě Noah postaral,“ přiznala jsem Leeovi.

Zasmál se. „To nejsi jediná. Já bych se o tebe taky postaral, kdybych tam byl. Ale nějak jsem se zaseknul...“

„Jo, říkal jsi mi o Veronice. Byla tam další holka, kterou jsi líbal, nebo jen ta jedna? Musíš si na to dávat bacha – nebo dopadneš jako tvůj bratr.“

Lee zvedl oči ke stropu. „Říká striptérka. My jsme teda dvojka.“

„Byla jsem opilá.“

„Já taky, ale jenom trochu.“

„Noah zřejmě ne.“

„Myslím, že musel být, když se o tebe tak pěkně staral. Obvykle není tak... tak milý.“

Zasmála jsem se. „Když to řekneme slušně.“

„No fakt. Hele, možná je do tebe taky zakoukanej.“

Probodla jsem ho pohledem. „Nebud' směšný.“

„A já jsem se z toho zakoukání vyléčila už před lety, jak dobře víš.“

Lee nakrčil nos. „Stejně by to bylo divné.“

„To je fuk.“ Strčila jsem do něj, až se jeho motokára odklonila z kurzu a poslala Yoshiho do vodopádu, a s Luigim jsem se naopak dostala do vedení.